

Kate Furnivall

Als de bougainville
bloeit

VAN HOLKEMA & WARENDORF

ISBN 978-90-225-7218-4
ISBN 978-94-023-0268-4 (e-boek)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Far Side of the Sun*
Vertaling: Annet Mons
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Thinkstock
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2014 Kate Furnivall
© 2014 Nederlandstalige uitgave: Van Holkema & Warendorf, onderdeel van
samenwerkende uitgeverijen Meulenhoff Boekeryj
Oorspronkelijke uitgave: Sphere, an imprint of Little, Brown Book Group

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk,
fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schrift-
telijke toestemming van de uitgever.

Voor April,
met veel liefs

1

Dodie

Nassau, Bahama-eilanden, 1943

‘Help me...’

De woorden klonken vaag op uit de duisternis, ijl en gewichtloos, haast zonder de zwoele warmte van de nachtlucht te verstoren. In de onverlichte straat in een achterbuurt van Nassau bleef Dodie Wyatt staan, met gespannen zenuwen.

‘Wie is daar?’ riep ze.

Een zachte kreun. Een gesmoorde vloek. Geritsel van iets wat bewoog. Toen werd het weer stil in het donker.

‘Wie is daar?’ riep ze opnieuw, deze keer luider.

Stilte. Het was het soort intense stilte dat slechts na middernacht bestaat. De geur van de oceaan trok over de Bahama's en liet een zilte adem achter op de stranden en in de vochtige hoeken van de stad. Dodie wist dat ze, als ze ook maar over een greintje gezond verstand beschikte, rechtstreeks naar het andere eind van de straat moest lopen, maar dat broze ‘Help me...’ had haar gegrepen. Ze liep naar de plek waar het gekreun had geklonken.

‘Zeg iets,’ drong Dodie aan, terwijl haar ogen de inktzwarte omgeving afspeurden. Haar stem klonk belachelijk kalm. ‘Het is te donker om je te kunnen zien. Waar ben je?’

Er kwam geen antwoord. Haar hart begon te bonzen.

Ze was op weg naar huis na haar late dienst in het Arcadia Hotel, waar ze als serveerster werkte. Haar voeten deden pijn, het soort pijn dat ze niet langer kon negeren na twaalf uur achtereen op de been te zijn geweest, en het enige wat ze nog wilde was in bed kruipen om te slapen. Maar nu vroeg een vreemdeling haar om hulp.

‘Ik zal je helpen,’ zei ze, niet meer zo kalm als eerst, terwijl ze dichterbij de muur toe liep. ‘Maar laat me eerst weten waar je bent.’

Toen greep een hand haar enkel beet.

De wind blies bij vlagen de straat in, waardoor ergens een luik rammelde en een hond op een binnenplaats blafte, en zelfs op dit uur van de nacht was de meegevoerde lucht warm en vervuld van de geuren van tropische bloemen. De wind was net voldoende om de wolken wat uiteen te drijven, zodat het maanlicht in de smalle ruimte tussen de huizen viel en Dodie vaag de gestalte aan haar voeten kon ontwaren.

Een grote man lag als een lappenpop tegen de muur onderuitgezakt, met zijn benen languit voor zich in het zand. Dodie zag een hoofd met een wilde bos bruin haar en een lichtgrijs pak dat gekreukeld en gevlekt was. Zijn ene hand tastte schokkerig over de grond, op zoek naar de enkel die ze haastig had teruggetrokken, maar zijn andere hand lag tegen zijn witte overhemd gedrukt. Dat zag er niet meer zo wit uit door een zwarte vlek die zich van onder zijn handpalm verspreidde. Dodie aarzelde even. Ze beseftte dat als ze naast de man neerknielde ze in moeilijkheden zou raken. Ze was opgegroeid met problemen en kon die op vijftig meter afstand al ruiken, reden waarom ze die altijd had vermeden vanaf het eerste moment dat ze naar de Bahama's was gekomen, toen ze pas zestien was en niet meer verstand bezat dan een kolibrie.

‘Alsjeblieft?’ fluisterde hij.

Ze liet zich op haar knieën zakken. ‘U bent gewond.’

‘Help me... te gaan staan.’

Dodie pakte zijn vrije hand, en zijn vingers klampten zich aan haar hand vast.

‘U bent gewond, u moet stil blijven liggen. Beweeg niet. Er moet een ambulance voor u komen.’

Hij stak zijn kin omhoog en keek naar haar op, met een huid die zilverachtig en bloedeloos leek in het maanlicht. Zijn ogen lagen diep weggezonden in zijn hoofd en maakten haar nerveus, maar zijn mond bewoog, hoewel er geen geluid uit kwam. Zijn leeftijd viel moeilijk te schatten, misschien ergens in de veertig, maar het was te donker om zeker te kunnen zijn.

‘Probeer niet te praten,’ zei ze zacht. ‘Een eindje terug staat een telefooncel aan de hoofdweg, dus ik zal snel...’

‘Niet doen.’

‘Maar u hebt een dokter nodig.’

‘Geen ambulance.’ De woorden kwamen er in stukjes uit. ‘Geen dokters.’

‘Maar u hebt hulp nodig.’

Ze staarden allebei naar de hand die tegen zijn witte overhemd gedrukt lag, vlak boven zijn broeksband, naar de zwarte vlek die nu de grootte van een etensbord had, met dunne vegen die als tentakels over zijn borst liepen. Hij keek naar haar omhoog en haalde moeizaam adem. Zwijgend schudde hij zijn hoofd.

Dodie aarzelde niet langer, ze stond snel op. ‘Beweeg niet. U moet naar het ziekenhuis, dus ik ga naar de telefooncel om een...’

Zijn hand greep haar enkel weer vast. ‘Nee.’

‘Ja.’

‘Nee!’

Dit woord hield haar tegen. Ze hurkte opnieuw naast hem neer en tilde zijn hand op. De hand was koud en klam, als een van de padden die ’s nachts onder haar hutje scholen. ‘Ik heet Dodie,’ zei ze zacht. ‘Hoe heet u?’

‘Morrell.’

‘Nou, meneer Morrell, we weten allebei dat u naar het ziekenhuis moet. U bloedt vreselijk. Waarom zou ik geen ambulance mogen belen, of op zijn minst een dokter?’

Hij zuchtte, en het leek wel of bij elke moeizame ademtocht het leven uit hem weg stroomde. ‘Ze zullen me vermoorden,’ mompelde hij.

‘Wat?’

Zijn stem klonk droog en uitgeput en ze constateerde dat hij het lijkzame Amerikaanse accent had van iemand uit het diepe Zuiden, misschien uit Alabama of Tennessee. ‘Degene die me met een mes heeft gestoken’ – ze zag hoe zijn ogen in zijn hoofd ronddraaiden, zodat het wit ervan oplichtte in het maanlicht – ‘zal in het ziekenhuis zijn. Om me te zoeken.’

‘Waarom zouden ze u zoeken?’

‘Om hun karwei af te maken.’ Hij haalde zwaar adem, en ze rook een walm van rum.

‘Hebt u gevochten?’

‘Zoiets, ja.’

‘We moeten u snel verbinden.’

Hij gromde instemmend, maar zijn kin begon langzaam naar zijn borst te zakken. Het was op dat punt dat Dodie overwoog weg te lopen. Terug naar haar rustige bestaan waar niets de eentonigheid van haar werk in het hotel en haar wandelingen over het gladde, witte strand verstoorde. Ze wist dat ze meneer Morrell maar beter hier achter kon laten. *Ze zullen me vermoorden*, had hij gezegd. En haar ook? Zouden ze haar ook vermoorden? Een eenzame jonge vrouw zou voor hen geen punt zijn. Haar hand ging onwillekeurig naar het kwetsbare deel van haar eigen lichaam, naar de zachte plek vlak onder haar ribben, en bleef daar met gespreide vingers beschermend liggen. Toen begon de gewonde man zijdelings langs de muur weg te glijden en Dodie schoof snel haar handen onder zijn oksels om hem overeind te houden, maar het gewicht was zwaarder dan ze had gedacht.

‘Kom, meneer Morrell. Tijd om overeind te komen.’

Zijn hoofd ging omhoog.

‘Ik zal u helpen,’ beloofde ze.

De zwarte holten van zijn ogen werden lang op haar gericht en ze kon zijn achterdocht over haar huid voelen kruipen, maar hij knikte. ‘Ja.’

Het zou pijnlijk zijn, dat beseften ze beiden. Ze boog zich over hem heen en schoof zijn voeten naar hem toe, zodat zijn knieën gebogen waren. Ze sloeg haar armen om zijn borst, kruiste haar vingers op zijn rug en hees hem toen stukje bij beetje overeind. Hij schreeuwde niet. Hij kreunde niet. Maar zijn ademhaling werd luidruchtig, bijna een grom, en toen hij rechtop stond, wankelend ondanks haar steun, dacht ze dat hij zou bezwijken.

Ze vorderden akelig langzaam. Soms bleven ze zo lang stilstaan dat Dodie bang was dat het hart van de man ook stil was blijven staan, maar nee, juist wanneer ze dacht dat hij het wilde opgeven, begon hij opnieuw – linkervoet, rechervoet. Zijn arm rond haar schouders was gespierd, niet aan hulpeloosheid gewend, en zijn vingers grepen haar vest krampachtig vast.

Geen van beiden zei iets. Hun stappen waren traag en moeizaam. Er gingen allerlei angsten door Dodies hoofd, en elk geluid in de

duisternis, elke beweging in het donker, bezorgde haar koude rillingen. Ze probeerde wanhopig te bedenken wat ze moest doen, waar ze hem naartoe moest brengen, hoe ze hem het beste hiervandaan kon krijgen. Daarom loodste ze hem, toen ze het eind van de weg hadden bereikt, een schemerig en smerig straatje in. Aan weerszijden ervan waren opslagplaatsen die zo'n sterke zeelucht verspreidden dat de geur van bloed uit Dodies neusgaten werd verdreven, maar op dit uur zou er vast niemand zijn.

Waarom, meneer Morrell? Waarom is er iemand die u zó haat dat hij u met een mes in uw buik steekt?

Ze huiverde. Ze luisterde met bonzend hart of er voetstappen achter hen klonken, maar toen ze nerveus over haar schouder keek, was er niets te zien. Tijdens het lopen mompelde Morrell af en toe iets, kleine, onsamenvangende geluiden van hem aan haar, met sussende klanken van haar bij wijze van antwoord, als een kort gesprek zonder woorden.

Ze verstevigde haar greep om zijn middel en lette goed op waar hij zijn voeten neerzette. Hij droeg mooie witte instappers die opvielen in het donker.

'Het is nu niet ver meer,' zei ze tegen hem.

Net als de schoenen nam Dodie één stap tegelijk. Haar instinct vertelde haar dat ze hem moest verbergen, een plek moest zoeken waar hij veilig zou zijn. Dus nam ze een weinig gebruikt pad dat in de richting van het strand liep, weg van de huizen en de vage neonlichten van een enkele bar die nog laat open was, waar mensen misschien naar hem zochten. Het leek een eeuwigheid te duren om daar te komen, maar ten slotte bereikten ze het punt dat ze in gedachten had, een zijpaadje dat door een dichte rij kokospalmen langs de kust liep. Ze blies een zucht van opluchting de warme, vochtige lucht in.

'Gaat het nog, meneer Morrell?'

'Het gaat,' gromde hij.

Dit werd zijn dood. Hij zei het niet, maar ze wist dat het waar was. Dit werd zijn dood. Ze kon zo niet doorgaan.

'Dit is wel genoeg,' verklaarde ze.

Met bonzend hart liep ze met hem naar een van de palmbomen die schots en scheef over het pad hingen, met een stam die als een slanke

zwarte streep tegen het fluweel van de nachtelijke hemel afstak, en daar bleef ze staan.

‘Ga zitten.’

Hij hoefde zich dat geen twee keer te laten zeggen. Zijn knieën knikten en hij zakte pardoes in elkaar. Ze zette hem zorgvuldig recht-op tegen de stam, controleerde of hij nog steeds ademde, en hoopte dat hij niet om zou vallen.

‘U bent hier veilig,’ verzekerde ze hem.

Er volgde een stilte, een moment waarin geen van beiden ademhaalde, waarin ze haar woorden allebei wilden geloven, voor hij met uitvoerige zuidelijke hoffelijkheid antwoordde: ‘Dank u vriendelijk voor uw hulp, mevrouw.’

‘Ik laat u nu alleen.’

Hij knikte moeizaam. ‘Tot ziens.’

‘Maak u geen zorgen, ik kom terug.’

Ze trok haar vest uit en knoopte dit strak om zijn middel. Hij verspreidde nu een andere lucht, niet alleen maar van bloed of rum, het was de lucht van iets akeligs. Het was de zure stank van angst, die uit het diepst van zijn ingewanden oprees. Ze herkende die omdat ze hem ooit bij zichzelf had geroken, die dag dat haar vader de uitgestrekte turkooiskleurige wateren bij een Bahamaans strand was ingelopen en had gezegd: ‘Wacht jij hier, poppedein. Ik ga terugzwemmen naar Engeland.’

In de eenzame duisternis onder de palmbomen voelde Dodie een steek van medelijden met deze gewonde vreemdeling, en ze sloeg haar armen om hem heen terwijl boven hun hoofd de palmladeren ritselden in de zilte bries die vanaf de oceaan het land kwam verkennen.

‘Vertrouw me,’ fluisterde ze in zijn oor.

‘Je hoeft echt niet te liegen. Je hebt me tot hier geholpen, en daar ben ik dankbaar voor.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik ga alleen maar iets van vervoer voor u zoeken, meneer Morrell. U kunt echt niet verder lopen.’ Ze ging op haar hielen zitten en klopte hem verlegen op de schouder, zich ervan bewust dat hij haar niet geloofde. ‘Blijf gewoon stilzitten. Ik kom zo snel mogelijk terug.’ Ze wist zelfs een soort glimlach tevoorschijn te toveren. ‘U gaat toch niet weglopen, hè?’

Zijn hand greep haar blote arm vast.

‘Stil maar,’ zei ze zacht. ‘Ik beloof dat ik terug zal komen.’

Er ging een trilling door zijn vingers voordat hij zijn hand weer naast zich liet vallen. ‘Dank u wel, mevrouw. U bent erg vriendelijk geweest.’ Hij slaakte een diepe zucht, alsof hij verwachtte dat dit zijn laatste zou zijn.

Dodie rende weg. Ze zigzagde tussen de bomen door terwijl ze over het zandpaadje sprintte. Haar voeten kenden de weg zelfs in het donker, het was een route die ze elke dag nam, maar de angst maakte haar voeten onzeker. Tot twee keer toe botste ze tegen een boom, zodat ze een elleboog schaafde en naar lucht stond te happen terwijl het nachtelijke koor van cicades in het struikgewas weerklonk. Ze dwong zich vaart te minderen en zich te concentreren toen ze naar het huisje van de oude Bob Coster ging. Rechts van haar, achter de bomen, klonk het gedreun van de golven die op het smalle strand sloegen, en dit vertrouwde geluid kalmeerde haar.

O, meneer Morrell, wat is er toch aan de hand?

Ze dacht aan hem zoals hij daar alleen in het donker zat, in de stellige overtuiging dat ze hem in de steek had gelaten. De arme man hoorde eigenlijk in het ziekenhuis te liggen, maar ze had het recht niet dat besluit voor hem te nemen, als daar echt mensen waren die op hem loerden. *Om hun karwei af te maken.* De herinnering aan de manier waarop hij dat had gezegd, bezorgde haar kippenvel, want hij had dat gezegd alsof het normaal was. Alsof dit alles normaal was.

Het maanlicht stelde haar in staat haar tempo te versnellen en ze had geen enkele moeite het huis van Bob Coster te vinden. Het stond wat naar achteren op een kleine open plek, een houten bouwsel met een golfplaten dak dat rammelde in de wind. Het had een houten veranda waarop de oude Bob graag in zijn schommelstoel zat te luieren en een kletspraatje maakte met iedereen die zin had om een bier-tje met hem te drinken.

De ramen waren donker, geen enkel teken van leven. Dodie liep snel langs het huis naar de achterkant, waar Bob beschikte over een flink stukje land dat met zoete aardappels was beplant. Hij had daar zelf een schuur voor gereedschap gebouwd. In deze omgeving deed

niemand deuren op slot – dat werd als onhartelijk tegenover je burens beschouwd – dus lichtte Dodie de grendel op. Ze tastte naar binnen, vond wat ze zocht, greep dit bij de handvatten beet en liep achteruit naar buiten. Ze had haar vervoer.

De kruiwagen piepte bij elke omwenteling van het wiel. Het geluid ervan klonk rauw tussen de zacht ritselende bomen en deed een vogel van schrik opvliegen: een geelgekroonde kwak die met enorme gespreide vleugels geruisloos en spookachtig over de zilverkleurige boomtoppen vloog. Er vielen wat spatten regen, grote, dikke druppels, die in de bak van de kruiwagen trommelden, maar de wolken trokken voorbij, zodat Dodie beter kon zien.

Wees alstublieft nog in leven.

Ze haastte zich door de warme nacht, terwijl vleermuizen met hun leerachtige vleugels boven haar hoofd fladderden toen ze de plek naderde waar ze hem had achtergelaten. ‘Meneer Morrell?’ riep ze.

Er lagen donkere schaduwen rond de boom waar hij had gezeten. ‘Meneer Morrell!’

Hij was weg.

Ze tuurde in de zwarte wirwar van boomstammen. ‘Ik ben het, Dodie.’

Toen pas ving ze gefluister op dat van verder weg tussen de bomen kwam. Ze liet de kruiwagen staan en ploegde, nerveus bij elk geritsel, door het stekelige struikgewas tot ze hem vond. Hij had zich begraven onder een laag glibberige natte bladeren, en ze was verbaasd over de enorme opluchting die ze voelde bij zijn aanblik, nog steeds in leven. Hij had zich hierheen weten te slepen en zijn lichaam gecamoufleerd, dus was hij er nog niet aan toe om te sterven. Nog niet. Langzaam tilde hij zijn hoofd op uit het gebladerte.

‘Je bent teruggekomen.’

‘Dat had ik toch gezegd!’

‘Ik geloofde je niet.’

‘Ik heb een kruiwagen meegenomen om u in te vervoeren.’

Er ontsnapte hem een vreemd hikkend geluid, en Dodie beseftte dat het een lach was.

‘Dus dat was dat lawaai,’ mompelde hij.

‘Ja, uw rijtuig staat klaar.’

Hij greep haar hand en liet die niet eerder los dan nadat ze hem in de kruiwagen had laten zakken, maar toen ze haar vest wat steviger rond zijn middel knoopte, hoorde ze in zijn keel een vreemd gerochel dat haar angst aanjoeg.

‘Daar gaan we dan,’ zei ze opgewekt, en ze greep de handvatten beet. De kruiwagen was zwaarder dan ze had verwacht.

Ze greep de handvatten nog steviger beet, maar het gewicht deed haar schoudergewrichten branden. Ze knipperde het zweet uit haar ogen terwijl de muskieten zoemend naderden voor hun middernachtelijk feestmaal. Wat haar bang maakte was dat wanneer ze haar hoofd schudde om de rafelige fragmenten van die avond, die als glasscherven in haar hoofd zaten, weg te schuiven, er niets veranderde. Alleen begon haar hart harder te bonzen, en de kruiwagen kantelde, alsof hij zich van meneer Morrell wilde ontdoen.